

I henhold til stk. 1 skal økonomi- og erhvervsministeren fastsætte minimumskrav, som naturgasleverandører skal overholde i forbindelse med indgåelse af aftaler med forbrugere om levering af naturgas. Dette vil ske ved en bekendtgørelse. De nye regler om forbrugerbeskyttelse vil supplere den generelle forbrugerlovgivning, som bl.a. omfatter aftaleloven, forbrugeraftaleloven, købeloven, markedsføringsloven og e-handelsloven.

De regler, der vil blive fastsat i medfør af stk. 1, vil gælde for alle naturgasleverandører. Lovforslaget indebærer altså øget regulering af såvel de kommercielle gashandelselskaber som de forsyningspligtige selskaber. De kommercielle handelselskaber er i dag kun omfattet af få af naturgasforsyningslovens bestemmelser.

I stk. 2, nr. 1, opregnes forskellige forhold, som ministeren kan fastsætte nærmere regler om med hjemmel i stk. 1. Det vil være nødvendigt at fastsætte regler om en række af disse forhold for at gennemføre kravene i gasdirektivets bilag A. Der vil bl.a. blive fastsat regler om, at der som grundlag for ethvert kundeforhold skal foreligge en skriftlig kontrakt. For så vidt angår kravet om skriftlighed vil der blive fastsat regler, der giver mulighed for en fleksibel opfyldelse heraf, f.eks. således at kontraktindgåelsen kan ske elektronisk, i det omfang det kan ske på betryggende vis. Det kan f.eks. være ved anvendelse af elektroniske signaturer. Forbrugere, som ved lovens ikrafttræden er i et aftaleforhold med en naturgasleverandør, men ikke har en kontrakt, kan bede leverandøren om en kontrakt.

Der vil også blive fastsat minimumskrav til, hvad kontrakten skal angive. Den skal bl.a. indeholde oplysninger om leverandørens navn og adresse, hvilke ydelser der leveres og på hvilket kvalitetsniveau, hvordan aktuel information om gældende tariffer mv. kan indhentes, kontraktens løbetid, betingelser for fornyelse og afslutning af kontrakten, og om hvordan procedurene for bilæggelse af tvister iværksættes, jf. direktivets bilag A, litra a.

Derudover vil bekendtgørelsen indeholde regler om naturgasleverandørers pligt til at underrette forbrugere med et passende varsel, hvis leverandøren planlægger at ændre priser eller vilkår eller at forhøje gebyrer. Forbrugere skal have ret til at opsiges kontrakten, hvis forbrugeren ikke vil acceptere de nye betingelser, jf. direktivets bilag A, litra b.

Det skal også fremgå af bekendtgørelsen, at forbrugeren skal tilbydes et bredt udvalg af betalingsmetoder, jf. direktivets bilag A, litra d. Det kan f.eks. være

betaling via betalingservice, girokort, dankort eller check. Med hensyn til betaling for leverandørskift kommer det til at fremgå af bekendtgørelsen, at forbrugere ikke skal betale for at skifte leverandør, jf. kravet i bilag A, litra e. Dette vil medvirke til at sikre, at forbrugerne reelt kan skifte til en ny leverandør.

Hvis der viser sig behov for det, kan økonomi- og erhvervsministeren også fastsætte regler om naturgasleverandørers mulighed for at opsiges en kontrakt eller stoppe leverancer til en forbruger i tilfælde af, at forbrugeren ikke betaler for leverancen. Den gældende lovgivning på naturgasområdet regulerer ikke disse forhold, men som anført under bemærkningerne til § 2, nr. 5, (§ 7) har Energitilsynet via afgørelser fastlagt en praksis herom.

Ifølge stk. 2, nr. 2, kan økonomi- og erhvervsministeren fastsætte regler om klagebehandling, herunder om tvister mellem en forbruger og en leverandør. Hjemlen vil som udgangspunkt blive brugt til at fastsætte regler om, hvad forbrugerne kan klage over og til hvilken myndighed. Der henvises i denne forbindelse til bemærkningerne til § 1, nr. 82 (§ 78, stk. 1, 2. pkt.). Udgangspunktet vil være, at Energitilsynet kan behandle klager over naturgasleverandørers manglende overholdelse af deres forpligtelser i henhold til den kommende bekendtgørelse. Tilbyder en leverandør f.eks. ikke et bredt udvalg af betalingsmetoder, skal Energitilsynet kunne udstede et påbud over for den pågældende leverandør. Er der derimod tale om en overtrædelse af kontraktsbestemmelser, vil det private ankenævn have kompetence til at behandle forbrugers klage over leverandøren.

Stk. 3 giver økonomi- og erhvervsministeren adgang til at foretage en differentiering mellem forskellige typer af aftaleforhold, f.eks. leverandørens aftaler med henholdsvis erhvervsdrivende og ikke-erhvervsdrivende forbrugere. Differentieringen vil f.eks. kunne ske ved, at visse bestemmelser kun finder anvendelse i forhold til ikkeerhvervsdrivende forbrugere, eller at det for visse bestemmelser vedkommende gøres muligt at fravige reguleringens krav i erhvervs-mæssige aftaleforhold. En differentiering vil være relevant, hvor begrundelsen for den pågældende regulering primært er et ønske om at beskytte ikkeerhvervsdrivende forbrugere, og hvor en anvendelse af den pågældende regulering, også i forhold til erhvervsdrivende forbrugere, ikke i realiteten vil være i disse forbrugeres interesse, fordi dette vanskeliggør eller umuliggør levering af naturgas på de vilkår og til de priser, som denne gruppe af forbrugere efterspørger.